

ՓԱՅԼԱԿ ԾԻԱԾԱՆ

«Սևանն հեղեն է կապույտ...»:

Զ. ՍՏՈՒՐՄԵԼՅԱՆ

Ս Ե Վ Ա Ն Ը

Երբ Հայրենիքն իմ լույս տեսիլների տանար է եղել,
Եվ կյանքը մարդու եղել է այնտեղ տրտում պատարագ,
Ժողովուրդն իմ ողջ իջել է ծնկի և աղոթք ասել,
Մինչ աչքերի մեջ արցունքն է կիզվել կայլակ առ կայլակ...

Մեր աստվածամերձ հսկա լեռների սուրբ սկիհի մեջ,
Սևանն է եղել այդ պատարագի գիհին ծփծփուն,
Որ մեր «Հայր մեր»-ի տրտում շեշտի հետ դարերով անվերջ,
Ընծա ենք բերել մեր ծիր պապերի հզոր Աստծուն...

Ու կղզին այնտեղ երբեմն զմրովստ, երբեմն էլ ոսկի,
Իր զույգ վանքերի տարորեն հուզիչ սրբությամբ հետ,
Նշխարն էր օրհնյալ բախիժով օծուն հայ պատարագի,
Որ մեր սև ժամին հաղորդել է մեզ հույսով լուսավետ:

Սևանը կապույտ դարերի մթին բանձրության միջից,
Իր ալիքների մրմունջների հետ բերել է լոին
Միշտ պատարագվող իմ ժողովրդի երգը բախձալից,
Եվ անցյալ վերքի որպես տխուր հուշ հանձնել դարերին....:

Երբ Հայրենիքն իմ ոստան է դարձել անսպառ բերքի,
Ու կյանքը այստեղ եղել է այսօր անանց խնդություն,
Երբ ժողովուրդն իմ արդար վաստակով հասել է փառքի,
Եվ իր հոգու մեջ շենչող հույզերի պարերգ է ցնծուն,

Մեր գրանիտյա ու սեգ լեռների ջինջ բաժակի մեջ
Սևանն ալեծուսի հորդել է ինչպես խնդության գիհի,
Եվ մեր նվաճմանց շառաչուն փառքը շողացրել անվերջ,
Որ հպարտ լինի ստեղծող հոգին ամեն մի հայի...

Ու գիւնին կապո՛ւյտ՝ կապո՛ւյտ ջրերը չճնաղ Սևանի
 Լույս են նառագում օրհնյալ հարկի տակ ամեն մի հայ տան,
 Ու թ են պարզևում կենսավետ վազքին բյուր անիվների,
 Ու մեր սրտերում անսպառ լինի երգը խնդության...

Սևանը հույս է. նա երջանկավետ կյանք է մեզ համար,
 Սևանը զուլալ վարար աղբյուր է անհուն ցնծության,
 Սևանը հույզ է, իմ ժողովրդի երազն է պայծառ,
 Սևանի երգը բարի խաբրիկն է հայ երկրի զարնան...:

Ուր էլ որ լինի Սևանը խոհում ու կապուտաշվի,
 Մեր վեճ լեռների սուրբ սկիհի մեջ, քե ջինջ բաժակում,
 Ոգի կտա մեզ, կտա մեզ սուրբ հաց ու կտա գինի,
 Ու հայ տանա՛րում լինի պատարագ և Հայոց երկրում
 Խնդություն լինի...:

